NORAKSTS
Lieta Nr.P131042008
143/AA43-0934-09/14

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2009.gada 14.aprīlī

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesas sēdes priekšsēdētāja L.Vīnkalna,
tiesneši V.Endzelis un K.Krastiņa,

piedaloties *M.S.*, viņa pārstāvim *E.M.* un tulkam *A.L.P.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu par *M.S.*, */personas kods/*, saukšanu pie administratīvās atbildības pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.[5]panta ceturtās daļas, sakarā ar *M.S.* apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesas tiesneses 2008.gada 27.jūnija lēmumu.

Aprakstošā daļa

[1] 2008.gada 1.jūnijā plkst.00[19] Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes jaunākais inspektors *E.M.* sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PA467715 (turpmāk arī – Protokols) par to, ka 2008.gada 31.maijā plkst.23[40] Rīgā pa Torņkalna ielu no Vienības gatves puses O.Vācieša ielas virzienā *M.S.* vadīja automašīnu *BMW 316*, */reģistrācijas numurs/*, un vairākkārtēji nepakļāvās apturēt transportlīdzekli tādas personas prasībām, kura ir pilnvarota pārbaudīt transportlīdzekļa vadītāja dokumentus, apturēt transportlīdzekli. Automašīna tika apturēta Rīgā, Uzvaras bulvārī.

Protokolā secināts, ka atbildība par minēto pārkāpumu paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) 149.[5]panta ceturtajā daļā.

[2] Ar Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesas tiesneses 2008.gada 27.jūnija lēmumu *M.S.* atzīts par vainīgu LAPK 149.[5]panta ceturtajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā un sodīts ar administratīvo arestu uz 10 (desmit) diennaktīm, naudas sodu Ls 500 (pieci simti lati), aizliedzot iegūt visu transportlīdzekļu kategoriju, izņemot velosipēdu, vadīšanas tiesības uz 3 (trim) gadiem.

Lēmums pamatots šādi.

Tiesā *M.S.* neatzina savu vainu izdarītajā pārkāpumā un paskaidroja, ka braucis pa Vienības gatvi un redzējis, ka pirms tilta Torņakalna ielā stāvējusi policija. No policijas puses neesot bijušas nekādas norādes viņam apstāties, tāpēc braucis tālāk. Pārbraucis pāri Akmens tiltam un vēl trīs ielas tālāk, kad, atrazdamies pie Uzvaras pieminekļa, dzirdējis policijas lūgumu apstāties un redzējis, ka policijas mašīnai ir ieslēgtas bākugunis, pēc kā arī apstājies. Lietas materiālos esošajā paskaidrojumā rakstījis, ka bēga no policijas, jo baidījies tāpēc, ka viņam nav tiesību. Patiesībā nemaz neesot bēdzis, bet gan apstājies uzreiz, kad pamanījis policijas automašīnu.

Tiesā savu interešu pārstāvībai pārkāpējs pilnvaroja E.Milleru, kurš paskaidroja, ka lietā neesot administratīvā pārkāpuma sastāva, jo *M.S.* neesot bēdzis no policijas, bet gan apstājies pēc policijas darbinieku lūguma, tikko kā to izdzirdējis. *M.S.* automašīnas vajāšanas fakts nekur neesot fiksēts, un tas nozīmējot, ka policijas mašīna braukusi bez bākugunīm un sirēnām, vienkārši nolēmuši sekot *M.S.* automašīnai un apstādināt to. Policijas darbinieki bez iemesla nevarot uzsākt vajāšanu, jo esot jābūt izdarītam ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumam. Bez tam, vajāšanas laikā saskaņā ar policijas darba instrukciju policijas darbiniekiem jāinformē vadības centrs par vajāšanas faktu. Saņemtā informācija no Satiksmes administratīvo pārkāpumu biroja parādot, ka vajāšanas fakts neesot fiksēts un tam neesot pierādījumu. Pārkāpēja pārstāvis paskaidroja, ka policijas darbinieku žests par apstāšanos *M.S.* neesot bijis saprotams, līdz ar to uzskatāms, ka viņš neko neesot pārkāpis. Faktu par vajāšanu arī nevarot uzskatīt par patiesu, tā bijusi sekošana, nevis vajāšana, jo policijas automašīnai neesot bijusi ieslēgta ne gaismas, ne skaņas signalizācija. Pārkāpēja pārstāvis uzskata, ka policijas darbiniekiem nebija nekāda pamata uzsākt vajāšanu, ka nevarot pierādīt faktu, ka *M.S.* ir bēdzis, un pieļāva iespēju, ka policijas darbinieki šajā gadījumā rīkojušies negodprātīgi, lūdza lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā izbeigt.

Izvērtējot administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, *M.S.* un viņa pārstāvja tiesā sniegtos paskaidrojumus, liecinieku policijas darbinieku *M.S.* un *E.M.* tiesā sniegtās liecības, tiesa uzskatīja, ka *M.S.* vaina administratīvā pārkāpums izdarīšanā pēc LAPK 149.^{5}panta ceturtās daļas ir pierādīta ar šādiem pierādījumiem: Protokolu, policijas darbinieku *M.S.* un *E.M.* ziņojumiem, *M.S.* lietas materiālos esošo paskaidrojumu. Neskatoties uz to, ka *M.S.* tiesas sēdē neatzina to, ka bēdzis no policijas, tiesa uzskatīja, ka *M.S.* bēgšanas fakts ir pierādīts.

Liecinieks Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona 4.rotas jaunākais inspektors *M.S.* tiesas sēdē liecināja, ka mēģinājis apturēt *M.S.* vadīto automašīnu, norādot viņam ar zizli, taču pārkāpējs, kaut arī sākumā samazinājis ātrumu, tomēr

neapstājies, tad uzņēmis lielāku ātrumu un bēdzis no policijas darbiniekiem, pēc kā abi ar pārinieku uzsākuši automašīnas vajāšanu, ieslēguši bākugunis un skaņas signālu, pa rāciju paziņojot par vajāšanas faktu. Pārkāpējam visu laiku tikušas dotas komandas apturēt transportlīdzekli, taču viņš turpinājis bēgt.

Liecinieks Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona jaunākais inspektors *E.M.* tiesas sēdē liecināja analoģiski savam pāriniekam, papildus uz pārkāpēja pārstāvja jautājumu liecināja, ka brīdī, kad *M.S.* centies apturēt pārkāpēju, viņš izgājis uz ielas braucamās daļas, ar zizli norādot automašīnai, lai tā apstājas. Vadītājs braucis viņa virzienā, gandrīz viņam virsū, *M.S.* nācies pakāpties atpakaļ, un tad vadītājs atkal strauji uzņēmis ātrumu. Vadītājs neesot varējis neredzēt, ka viņu aptur, jo iela bijusi apgaismota, arī zizlis bijis apgaismots un iela bijusi tukša. Bez tam, pārkāpēja automašīnas vajāšanas laikā pie Bāriņu ielas pietuvojušies klāt automašīnai, taču vadītājs uz viņu norādījumiem apturēt transportlīdzekli neesot reaģējis.

Tiesa uzskatīja, ka liecinieku liecībās sniegtās ziņas nepārprotami pierāda, ka *M.S.* nav pakļāvies policijas darbinieku prasībām apturēt transportlīdzekli, ka šīs prasības policijas darbinieki pārkāpējam norādījuši skaidri saprotamā un nepārprotamā veidā un tiesai nav pamata apšaubīt policijas darbinieku liecības, kas ir konsekventas un apstiprinās ar lietas materiālos esošajiem ziņojumiem.

Pārkāpēja un viņa pārstāvja norāde uz to, ka *M.S.* neesot sapratis, ka policijas darbinieks aptur viņa automašīnu, ir nepamatota un neattaisno viņa izdarīto pārkāpumu, jo Ceļu satiksmes noteikumu 68., 68.1., 68.2. punktā noteikts, ka transportlīdzekļa vadītājs aptur transportlīdzekli, ja policijas darbinieks dod norādījumu apturēt transportlīdzekli: ar skaļruņa palīdzību vai uz konkrēto transportlīdzekļa vadītāju vērstas rokas vai zižļa svārstveida kustību no policijas automobiļa vai motocikla; ar horizontāli vērstu roku vai zizli, atrodoties uz (pie) brauktuves. Ņemot vērā to, ka policijas darbinieki automašīnas apturēšanu veica noteikumos noteiktā kārtībā, pārkāpēja pienākums bija apturēt transportlīdzekli.

Pēc pārkāpēja lūguma Satiksmes administratīvo pārkāpumu izskatīšanas birojam tika pieprasīta informācija par to, vai ir fiksēts automašīnas vajāšanas fakts. No Satiksmes administratīvo pārkāpumu biroja saņemta atbilde par to, ka saskaņā ar Ceļu policijas darba organizēšanas instrukcijas Nr.22 59.punkta prasībām inspektors *E.M.* pa rāciju nodeva informāciju par vajāšanas uzsākšanu Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Operatīvās vadības birojam. Piezvanot uz Valsts policijas Operatīvās vadības centru noskaidrots, ka informācija, ko Ceļu policijas darbinieki ziņo par automašīnu vajāšanas uzsākšanu, netiek dokumentāri noformēta, līdz ar to papildu pierādījumus par vajāšanas fakta uzsākšanu nav iespējams

iegūt. Tiesai nebija pamata neticēt policijas darbinieku liecībām par to, ka pēc vajāšanas uzsākšanas pa rāciju tika nodota informācijas Operatīvās vadības centram, kā to apstiprina saņemtā atbilde no Satiksmes administratīvo pārkāpumu biroja.

Tiesa uzskatīja, ka fakts, ka pārkāpējs sākotnēji atzinis savu vainu izdarītajā pārkāpumā, kas redzams no lietas materiālos esošā pārkāpēja paskaidrojuma, taču tiesā izdarīto noliedz, saistīts ar pārkāpēja vēlmi izvairīties no soda, kas paredzēts par izdarīto pārkāpumu.

Ņemot vērā minēto, tiesa uzskatīja, ka *M.S.* nav pakļāvies tādas personas atkārtotai vai vairākkārtējai prasībai apturēt transportlīdzekli (bēdzis), kura ir pilnvarota pārbaudīt transportlīdzekļa vadītāja dokumentus, administratīvais pārkāpums ir kvalificēts atbilstoši likumam un ir pierādīta *M.S.* vaina administratīvā pārkāpuma izdarīšanā pēc LAPK 149.^{5}panta ceturtās daļas.

Saskaņā ar LAPK 33.pantu, 34.pantu *M.S.* atbildību mīkstinošus un atbildību pastiprinošus apstākļus tiesa nekonstatēja.

Ņemot vērā to, ka pārkāpējam nav likumā noteiktā kārtībā iegūtas transportlīdzekļu vadīšanas tiesības, saskaņā ar LAPK 29.^{2}pantu *M.S.* piemērojams aizliegums iegūt visu transportlīdzekļu kategoriju, izņemot velosipēdu, vadīšanas tiesības uz 3 (trim) gadiem.

[3] Par Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesas tiesneses 2008.gada 27.jūnija lēmumu *M.S.* iesniedza apelācijas sūdzību. Apelācijas sūdzībā norādīts, ka *M.S.* tumsā pamanīja policijas darbiniekus pie Torņakalna ielas, taču no policijas darbinieku žestiem nevarēja saprast, kuru konkrēti automašīnu viņi vēlējās apturēt un vai vispār kādu vēlējās apturēt. Policista žests bija neviennozīmīgs, it kā nevis norādīja, ka automašīnai jāapstājas, bet gan zizli grozīja uz riņķi. Esot pārliecināts, ka žests nav domāts viņam, *M.S.* turpināja kustību, automātiski paskatījās atpakaļskata spogulī un skaidri un nepārprotami konstatēja, ka viss ir kārtībā, jo turpināja ceļu diezgan tālu un neviens nedzinās viņam pakaļ ne ar skaņas, ne cita veida gaismas signāliem. Kad *M.S.* jau bija nokļuvis līdz Uzvaras bulvārim, viņam blakus piebrauca policijas automašīna un, ieslēdzot bākugunis, norādīja *M.S.* pa skaļruni apstāties, ko *M.S.* uzreiz arī izpildīja.

Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Satiksmes Administratīvo pārkāpumu izskatīšanas biroja priekšnieks N.Krapsis iesniedza tiesai oficiālu izziņu, norādot, ka dienesta automašīna *Volvo, /reģistrācijas numurs/*, nav aprīkota ne ar video novērošanas sistēmu, ne GPS sistēmu, taču tiesas sēdē policijas darbinieki norādīja, ka video novērošanas sistēmas nav, bet GPS sistēma šai automašīnai ir. Tātad visas policijas darbības ar šo automašīnu ar GPS sistēmas palīdzību nonāk Operatīvās vadības centrā, kur viss automātiski tiek fiksēts ar datora

palīdzību. Policija skaņu signālu nelietoja vispār, bet gaismas signālu ieslēdza, kad atradās *M.S.* blakām un kad lika viņam apstāties. Policija rupji pārkāpa instrukciju, jo *M.S.* apturēja bez iemesla. Norāde, ka *M.S.* esot pārsniedzis atļauto ātrumu, taču policijas darbinieki neesot to fiksējuši, ir aplama. Policijas darbinieks norādījis, ka *M.S.* pārsniedzis atļauto ātrumu, taču tai pat laikā norādījis, ka ātruma mērīšanas ierīces viņiem nebija.

Tikai informācija no Operatīvā vadības centra var būt par pierādījumu un ir precīza visu apstākļu noskaidrošanai un vainas konstatācijai. Policija nevarēja tiesai piestādīt pierādījumus, norādot, ka tie nefiksējas dežūrdaļā.

Policijas darbinieki sita *M.S.*, kaut gan to noliedza tiesas sēdē. *M.S.* parakstīja paskaidrojumu, kur teikts, ka viņš esot bēdzis no policijas, jo viņam nebija citas izejas. Kad policijas darbinieks beidza sist *M.S.*, viņš piespieda rakstīt šo paskaidrojumu, norādot, ka savādāk *M.S.* vaļā neatlaidīs un ka viņam būs jāsēž izolatorā.

[4] Tiesas sēdē *M.S.* un viņa pārstāvis apelācijas sūdzību uzturēja uz tajā norādītajiem motīviem.

Motīvu daļa

[5] Noklausījusies *M.S.* pārstāvja paskaidrojumu, pārbaudījusi lietas materiālus un izvērtējusi lietā esošos pierādījumus, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka *M.S.* apelācijas sūdzība nav pamatota.

[6] Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pirmās instances tiesas tiesnese [2] ir pareizi konstatējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus. Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pirmās instances tiesas tiesneses lēmumā ietvertais pamatojums un pierādījumu novērtējums ir pareizs un pilnībā pietiekams, līdz ar to Administratīvā apgabaltiesa saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 307.panta ceturto daļu pievienojas pirmās instances tiesas tiesneses lēmuma motivācijai un Administratīvā procesa likuma 251.panta piektajā daļā norādītos apsvērumus atkārtoti nenorāda.

[7] Papildus attiecībā uz apelācijas sūdzības argumentiem apgabaltiesa norāda turpmāk minēto.

[7.1] Saskaņā ar LAPK 149.^{5}panta ceturto daļu par nepakļaušanos tādas personas atkārtotai vai vairākkārtējai prasībai apturēt transportlīdzekli (par bēgšanu), kura ir pilnvarota pārbaudīt transportlīdzekļa vadītāja dokumentus, transportlīdzekļa vadītājam piemēro administratīvo arestu no desmit līdz piecpadsmit diennaktīm,

uzliek naudas sodu piecsimt latu apmērā un atņem transportlīdzekļu vadīšanas tiesības uz trim gadiem.

Saskaņā ar LAPK 29.^{2}pantu aizliegumu noteiktu laiku iegūt transportlīdzekļu vadīšanas tiesības piemēro transportlīdzekļu vadītājiem, kuriem nav šo tiesību un kuri izdarījuši pārkāpumu, par ko paredzēta transportlīdzekļu vadīšanas tiesību atņemšana. Aizliegums attiecas uz visām transportlīdzekļu kategorijām, izņemot velosipēdu, neatkarīgi no tā, ar kuras kategorijas transportlīdzekli pārkāpums izdarīts. Transportlīdzekļu vadīšanas tiesību iegūšanas aizlieguma termiņu nosaka atbilstoši konkrētā pārkāpuma sankcijā noteiktajam transportlīdzekļu vadīšanas tiesību atņemšanas termiņam.

[7.2] LAPK 243.pants paredz, ka pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Šos faktus konstatē ar šādiem līdzekļiem: ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ar cietušā un liecinieku liecībām, eksperta atzinumu, lietiskajiem pierādījumiem, protokolu par priekšmetu un dokumentu izņemšanu, citiem dokumentiem, kā arī pārkāpumus fiksējošiem tehniskiem līdzekļiem (braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces, mērierīces alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā, foto, video u.tml.).

Savukārt LAPK 244.pants noteic, ka institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

[7.3] Lietā ir strīds par to, vai tiesību normās noteiktajā kārtībā ir pierādīts, ka *M.S.* Protokolā norādītajā vietā un laikā, vadot transportlīdzekli, nepakļāvās vairākkārtējai policijas darbinieka prasībai apturēt automašīnu (bēga).

LAPK 149.^{5}panta ceturtās daļas sastāvs prasa vainīgās personas tiešu nodomu (subjektīvā puse), tas ir, bēgšanai jābūt izdarītai tīši un apzināti.

Apgabaltiesas ieskatā lietā ir konstatējams *M.S.* nodoms nepakļauties policijas amatpersonas prasībai apstāties un bēgt, kas apstiprinās ar pirmās instances tiesas tiesneses atbilstoši LAPK 244.pantam vērtētajām liecinieku liecībām, kā arī ar pārkāpēja Protokolam pievienoto sākotnējo 2008.gada 1.jūnijā pašrocīgi rakstīto paskaidrojumu (*lietas 8.lapa*). Tajā pārkāpējs norādījis, ka pēc pirmā policijas amatpersonas norādījuma apstāties nav apstājies, jo nobijies, tā kā viņam nav bijušas iegūtas transportlīdzekļu vadīšanas tiesības,

turpinājis braukt, tad aizmugurē pamanījis policijas automašīnu ar zilām bākugunīm un dzirdējis skaņas signālu, no kā vēl vairāk nobijies, turpinājis braukt, beidzot apstājies, jo nobijies, ka sasitīs savu un citas mašīnas.

2008.gada 4.jūnija iesniegumā Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesai (*lietas 13.lapa*) pārkāpējs norādījis, ka policijas amatpersonas sākotnējo prasību apstādināt transportlīdzekli nav redzējis, kaut redzējis gan policistu, gan viņa veiktās kustības ar zizli; apturējis transportlīdzekli pēc pirmās prasības.

Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesas sēdē 2008.gada 27.jūnijā pārkāpējs izteicis papildu argumentus, ka policijas darbinieki pēc apturēšanas viņu fiziski iespaidojuši, bet sūdzību par šādu faktu nevienam nav iesniedzis.

Apelācijas sūdzībā izteikts papildu arguments, ka sākotnējo paskaidrojumu sniedzis tāpēc, ka neesot bijis citas izejas, jo policists pēc sišanas tādu licis rakstīt.

Apgabaltiesas ieskatā nav piedodama ticamība un līdz ar to nav pamata priekšroku dot pārkāpēja vēlākiem paskaidrojumiem, turklāt katrā nākamajā paskaidrojumā pārkāpējs norāda iepriekš neminētas jaunas ziņas, cistastarp pret viņu it kā vērstajām policistu prettiesiskajām darbībām (sišanu, likšanu pret pārkāpēja gribu sniegt konkrēta satura paskaidrojumu), kas neapstiprinās ne ar policijas darbinieku dienesta ziņojumos norādītajām ziņām, ne viņu liecībām, ne kādām pārkāpēja darbībām, lai par šādām prettiesiskām policijas darbinieku darbībām nekavējoši ziņotu Valsts policijai, ja tādas tiešām būtu veiktas.

[7.4] Ceļu satiksmes noteikumu 68.2.punkts paredz, ka transportlīdzekļa vadītājs aptur transportlīdzekli, ja policijas darbinieks (..) dod norādījumu apturēt transportlīdzekli ar horizontāli vērstu roku vai zizli, atrodoties uz (pie) brauktuves. Vienlaikus ar otru roku var dot norādījumus, kuram konkrēti transportlīdzekļa vadītājam un kur jāaptur transportlīdzekli.

Lietā nav strīda par to, ka *M.S.* redzēja, ka policists ar zizli deva norādījumu. Nav pamata piedot ticamību *M.S.* vēlākajiem paskaidrojumiem, ka viņš zižļa kustības nav uztvēris par norādījumu, ka jāapstājas viņa vadītajai automašīnai. Kā izriet no policijas darbinieku *M.S.* un *E.M.* pirmās instances tiesas sēdē sniegtajām liecībām, brīdī, kad *M.S.* ar zizli norādīja apstāties *M.S.* automašīnai, iela bija tukša, citu automašīnu nebija. Šim argumentam *M.S.* nav iebildis. Turklāt no minēto liecinieku liecībām izriet, ka *M.S.* automašīna tuvojās ar lielu ātrumu, kas bijis dzirdams jau pēc skaņas, vēl neredzot pašu automašīnu. Minētajā vietā atļautais braukšanas ātrums bijis 30 km/h.

Ņemot vērā minēto, apgabaltiesa priekšroku dod policijas darbinieku *M.S.* un *E.M.* pie Protokola pievienotajos dienesta ziņojumos

un tiesā sniegtajās liecībās norādītajām ziņām par faktiem, kā arī *M.S.* pie Protokola pievienotajā paskaidrojumā sniegtajām ziņām, ka policijas darbinieka žestu ar zizli viņš ir redzējis un tā nozīmi ir sapratis.

Apgabaltiesa arī nesaskata ārēju vai iekšēju tiesību normu pārkāpumu policijas darbinieku rīcībā, dodot norādījumu apstāties *M.S.* vadītajai automašīnai. Kā izriet no policijas darbinieku *M.S.* un *E.M.* liecībām, automašīna braukusi ar ļoti lielu ātrumu, apdraudot satiksmes drošību. Minētais, kaut nav fiksēts ar mērierīci, ir pietiekams pamats automašīnas apstādināšanai un tās vadītāja dokumentu pārbaudei. Nav pamatots *M.S.* pārstāvja viedoklis, ka policijas darbiniekiem nav tiesību apstādināt automašīnu, ja tiesību normās noteiktajā kārtībā nav fiksēts pārkāpums, kura dēļ tā apstādināma.

Savukārt, ja transportlīdzekļa vadītājs pēc policijas darbinieka norādījuma neapstājas, kas pats par sevi ir administratīvais pārkāpums (LAPK 149.^{5}panta trešā daļa), bet palielina ātrumu un turpina kustību, šādas darbības rada pamatotas aizdomas par vēl kādu iespējamu tiesību normu pārkāpumu, tāpēc policijas darbiniekiem bija objektīvs un tiesisks pamats veikt tiesību normās paredzētās darbības transportlīdzekļa apstādināšanai (uzsākt pakaļdzīšanos). Kā izriet no lietas materiāliem, par ko nav strīda, administratīvais pārkāpums *M.S.* darbībās arī tika konstatēts – viņš vadīja transportlīdzekli bez vadīšanas tiesībām. Līdz ar to *M.S.* pārstāvja arguments, ka policijas darbinieki bez iemesla uzsākuši vajāšanu, jo neesot bijis izdarīts ceļu satiksmes noteikumu pārkāpums, nav pamatots.

[7.5] Ņemot vērā minēto, ar lietā pārbaudītiem pierādījumiem ir konstatēts administratīvā pārkāpuma sastāvs *M.S.* darbībās, par ko paredzēta atbildība LAPK 149.^{5}panta ceturtajā daļā, un pārkāpējam piemērots adekvāts sods. Bēgšanas fakts jeb vairākkārtēja nepakļaušanās apturēt transportlīdzekli *M.S.* darbībās izpaudās kā apzināta braukšanas turpināšana pēc policijas darbinieka ar zizli dotā norādījuma apstāties, pēc tam apzināta nereaģēšana uz sekojošās policijas automašīnas gaismas un skaņas signāliem ar vairākkārtējiem norādījumiem apstāties.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 307.pantu un Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 286.^{11}panta otrās daļas 1.punktu un 286.^{14}pantu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda:

Atstāt negrozītu Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesas tiesneses 2008.gada 27.jūnija lēmumu, ar kuru *M.S.* sodīts par Latvijas

Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.[5]panta ceturtajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanu, bet *M.S.* apelācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja	(paraksts)	L.Vīnkalna
Tiesneši	(paraksts)	V.Endzelis
	(paraksts)	K.Krastiņa

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās apgabaltiesas tiesnese L.Vīnkalna
Rīgā 2009.gada 14.aprīlī